Lietas Nr. A420153225
AA43-0605-26/8
ECLI:LV:ADAT:2026:0625.A420153225.21.S

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2026.gada 25.jūnijā

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese referente Irina Kaļiņina, tiesnese Santa Liniņa un tiesnese Roze Paegle

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/ (/Persona A/) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /Persona A/ tiktu piešķirta termiņuzturēšanās atļauja Latvijas Republikā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.^{1}panta otrās daļas 12.punktu, izdošanu, sakarā ar pieteicējas /Persona A/ (/Persona A/) un trešās personas /Nosaukums A/ apelācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2025.gada 17.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja /Persona A/ vērsās Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē (turpmāk – pārvalde) un lūdza piešķirt viņai termiņuzturēšanās atļauju Latvijas Republikā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.^{1}panta otrās daļas 12.punktu.

Administratīvais process iestādē noslēdzās ar pārvaldes 2025.gada 3.marta lēmumu Nr.395/2025 (turpmāk – atteikums), ar kuru atteikts izsniegt pieteicējai pastāvīgās uzturēšanās atļauju Latvijas Republikā. Atteikums pamatots šādi.

[1.1] Pieteicējas darba līgumā ar trešo personu /Nosaukums A/ norādīts, ka pieteicējas darba vieta atrodas uzņēmuma telpās, taču atkarībā no nepieciešamības pieteicēja var strādāt attālināti. Pieteicēja 2024.gada 31.oktobrī pārvaldei apstiprināja, ka viņas darba izpildes vieta ir uzņēmuma birojs. Lietā noskaidrots, ka trešā persona nenomāja biroju jau no 2022.gada 30.septembra, līdz ar to pieteicēja ir sniegusi pārvaldei nepatiesu informāciju par savu nodarbinātību. Ievērojot minēto, pieteicējai jāatsaka piešķirt termiņuzturēšanās atļauju, pamatojoties uz Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 2.punktu.

[1.2] Pieteicējai uzturēšanās atļauja tika izsniegta 2024.gada 5.janvārī, tomēr pieteicēja ilgstoši uzturējās ārpus Latvijas Republikas. No pieteicējas studiju līguma izriet, ka pieteicējas studijas notiek klātienē. Latvijas Republikā pieteicēja visbiežāk ir ieceļojusi mācību brīvlaikā, vasarā.

[1.3] No pieteicējas Swedbank bankas konta izdrukas, kas atspoguļo pieteicējas iepirkšanos ārzemēs, izriet, ka, ieceļojot Latvijas Republikā 2024.gada 24.martā, pieteicēja nestrādāja pie trešās personas Rīgā, bet jau 2024.gada 27.martā devās uz Itāliju, kā arī pēc ieceļošanas Latvijas Republikā 2024.gada 28.jūnijā pieteicēja 2024.gada 2.jūlijā devās uz Spāniju, nevis klātienē strādāja pie trešās personas.

[1.4] Pārvalde kritiski vērtēja /Nosaukums A/ amatpersonas, kurš ir arī pieteicējas tēvs, norādīto, ka pieteicējas darbs esot nepieciešams tieši Rīgā, jo viņa strādā ar uzņēmuma datu bāzēm, kurām piekļuve ir iespējama tikai no Latvijas. Pārvalde atzina, ka pieteicējai termiņuzturēšanās atļauja ir nepieciešama citiem mērķiem, nevis nodarbinātībai Latvijā. Pieteicēja ir sniegusi nepatiesas ziņas.

[2] Pieteicēja vērsās tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru pieteicējai tiktu piešķirta pastāvīgās uzturēšanās atļauja Latvijas Republikā, izdošanu. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[2.1] Pieteicēja pilda biroja administratora, uzņēmuma administratora un programmētāja darbu gan klātienē, gan attālināti. Pieteicēja strādā uzņēmuma galvenajā birojā /Adrese A/, taču apmeklēja arī telpas /Adrese B/, lai saņemtu uzņēmuma korespondenci tās juridiskajā adresē un nodrošinātu saziņu ar grāmatvedības uzņēmumu /Nosaukums C/, kas atrodas tajā pašā adresē. Piekļuve /Nosaukums C/ birojam ir no ēkas pagalma puses, tādēļ apsaimniekotājs neredzēja pieteicēju šajā adresē.

[2.2] Pieteicēja nezināja, ka trešajai personai no 2022.gada nebija nomas līguma. Par to pieteicēju informēja tēvs 2025.gadā, kad paziņoja par nodomu noslēgt nomas līgumu tajā pašā adresē.

[2.3] Pieteicēja atradās Itālijā no 2024.gada 27.marta līdz 30.martam un Turcijā 2024.gada 30.aprīļa līdz 7.maijam komandējumos, bet no Spānijas 2024.gada jūlijā strādāja attālināti.

[2.4] Pieteicēja nav slēpusi, ka uzņēmums, kurā viņa strādā, pieder viņas ģimenes locekļiem, tas ar normatīvajiem aktiem nav aizliegts.

[2.5] Pieteicēja strādā Latvijā no 2023.gada, līdz ar to attiecībā uz viņu nav saskatāmi nelegālās imigrācijas riski.

[2.6] Pieteicēja 2025.gada 9.janvārī ir paskaidrojusi, ka pieteicēja robežsardzei ir iesniegusi ģimenes uzņēmuma darba laika uzskaites žurnālu par diviem gadiem un 2023.gada 1.septembra rīkojumu par pieteicējas nosūtīšanu uz mācībām.

[2.7] Pirms atteikuma pieņemšanas pieteicēja un trešā persona netika uzklausīti.

[3] Trešā persona /Nosaukums A/ paskaidrojumos tiesai norādīja, ka pārvalde faktiski aizliedz trešajai personai turpināt darba tiesiskās attiecības ar darbinieku, kurš šajā uzņēmumā ir iepriekš veiksmīgi pildījis darba pienākumus. Par pieteicēju tiek veiktas iedzīvotāja ienākuma nodokļa un sociālās iemaksas, darba alga izmaksāta saskaņā ar darba līgumu. Darba attiecības ar pieteicēju turpinājās bez pārtraukuma, darba pienākumi papildināti, pieteicējas darba alga palielināta, bet uzņēmuma saimnieciskā darbība attīstījusies. Pārvalde ir pārkāpusi trešās personas tiesiskās paļāvības principu, jo no iepriekšējās uzturēšanās atļaujas saņemšanas lietas apstākļi nav mainījušies. Tas ir pamats pieteicējas tiesību uz nodarbinātību nepagarināšanai. Ja pieteicēja nesaņem uzturēšanās atļauju, darba līguma izpilde kļūst neiespējama, kas rada kaitējumu uzņēmuma saimnieciskajai darbībai un reputācijai.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu, nekonstatējot priekšnoteikumus labvēlīga administratīvā akta, ar kuru pieteicējai tiktu izsniegta pastāvīgās uzturēšanās atļauja Latvijas Republikā, izdošanai, pieteikums noraidīts. Spriedums pamatots šādi.

[4.1] Lietā ir izšķirams strīds par to, vai pieteicējai ir tiesības saņemt termiņuzturēšanās atļauju Latvijas Republikā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.^{1}panta otrās daļas 12.punktu.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicējai kā Krievijas Federācijas pilsonei 2024.gada 2.janvārī bija piešķirta termiņuzturēšanās atļauja saistībā ar nodarbinātību Latvijas Republikā ar uzturēšanās tiesībām Latvijā līdz 2025.gada 5.janvārim. Starp pieteicēju un trešo personu noslēgts darba līgums ar grozījumiem.

[4.2] Saskaņā ar darba līgumu un tā grozījumiem pieteicējas darba pienākumos ietilpa biroja administratora, uzņēmuma mājas lapas administrēšanas un programmētāja pienākumu veikšana (*lietas 1.sējuma 90.–93.lapa*).

Vienlaikus pārvalde konstatēja, ka pieteicēja Latvijā ir bijusi 92 dienas. Pārējo laiku, t.i., no 2024.gada 27.marta līdz 2024.gada 30.martam pieteicēja bija Itālijā, no 2024.gada 30.aprīļa līdz 2024.gada 7.maijam bija Turcijā, no 2024.gada 2.jūlija līdz 2024.gada 28.jūlijam bija Spānijā.

[4.3] Pieteicēja un trešā persona skaidroja, ka pieteicēja studē profesijā, kas ir saistīta ar viņas darba pienākumu izpildi, un var veikt darba pienākumus attālināti. Tomēr trešajai personai ir nepieciešams, lai pieteicēja darbus, kurus nav iespējams veikt attālināti, veic klātienē. Par šādiem darba pienākumiem trešā persona nosauca servera

darbības nodrošināšanu. Tāpat tiesas sēdē trešā persona norādīja, ka pieteicēja šobrīd nevar veikt darba pienākumus attālināti, jo Krievija ir padarījusi par nepieejamām Eiropas Savienības interneta adreses. Trešā persona arī paskaidroja, ka pieteicēja tai ir nepieciešama, jo tiek plānoti jauni projekti, kuru realizācijai būs nepieciešams, lai pieteicēja Latvijas Republikā uzturas vairāk.

Tiesa norādīja, ka termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanai nepietiek ar to, ka ir noformēti dokumenti un par personu tiek veikta nodokļu samaksa. Lai saņemtu teriņuzturēšanās atļauju saistībā ar nodarbinātību, nodarbinātības faktam ir jābūt acīm redzamam. Proti, nedz pārvaldei, nedz tiesai nav jārodas saprātīgām šaubām par to, ka persona patiešām strādā Latvijas Republikā un pilda darba pienākumus. Turklāt darba pienākumu izpildei ir jābūt saistītai ar personas nepieciešamību fiziski atrasties Latvijas Republikā, jo tieši šāda ir termiņuzturēšanās atļaujas saistībā ar nodarbinātību izsniegšanas jēga.

[4.4] Izvērtējot pieteicējas rīcību iepriekšējās termiņuzturēšanās atļaujas darbības laikā, tiesa uzskatīja, ka pārvalde pareizi ir novērtējusi tās rīcībā esošo informāciju. Proti, lielāko izsniegtās termiņuzturēšanās atļaujas laiku pieteicēja nebija Latvijas Republikā. Lietā nav pierādījumu par to, ka pieteicēja ir bijusi norīkota komandējumā, kā to apgalvo trešā persona. Tāpat pieteicējas un trešās personas paskaidrojumi par komandējuma vietu ir pretrunīgi. Tiesas sēdē trešā persona paskaidroja, ka uz Itāliju un Spāniju pieteicēja brauca komandējumā, bet uz Turciju bija atpūtas brauciens (*audio protokols 41:09–41:39*), bet pieteikumā norādīts, ka pieteicēja bija darba braucienā Turcijā un Itālijā, bet no Spānijas strādāja attālināti. Savukārt pirms tam pārvaldei pieteicēja paskaidroja, ka bija Turcijā atpūtas braucienā (*lietas 1.sējuma 141.lapas otra puse un 142.lapa*). Pierādījumi par pieteicējas norīkošanu komandējumā lietā nav iesniegti. Lietā nav iesniegts neviens pierādījums, kas ļautu novērtēt pieteicējas paveikto darbu pie trešās personas klātienē pēdējo trīs mēnešu laikā pirms atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanas. Izņemot paskaidrojumus par to, ka pieteicējas zināšanas ir nepieciešamas trešās personas darbības nodrošināšanā turpmāk, lietā nav pierādījumu, kas apstiprinātu paskaidrojumos norādīto. Trešā persona nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu tās teikto par nākotnes projektiem un pieteicējas iesaistīšanos tajos. Tiesas sēdē trešā persona paskaidroja, ka pieteicējas darbs pie tās ir apgrūtināts tā iemesla dēļ, ka attālināti to paveikt praktiski nav iespējams, pieteicēja ir nepieciešama klātienē, lai paveiktu darba pienākumus.

[4.5] Tiesa konstatēja, ka pieteicēja šobrīd klātienē mācās augstskolā /Pilsēta/ (*lietas 1.sējuma 153.–160.lapa*). Šis fakts apšauba pieteicējas iespējas klātienē pildīt darba pienākumus Latvijas Republikā mācību procesa apgūšanas laikā. Šādā situācijā pieteicēja darbu var veikt vienīgi attālināti.

Tiesa ņēma vērā, ka pieteicēju ar trešās personas valdi saista ģimeniskas attiecības. No vienas puses tiesa piekrita trešās personas pārstāvim, ka ģimenes uzņēmums ir ieinteresēts, lai darbu tajā veic ģimenes locekļi, jo tāda ir šī uzņēmuma darbības stratēģija. Tomēr no otras puses, ja trešā persona un pieteicēja uzskata, ka pieteicējai termiņuzturēšanās atļauja ir izsniedzama saistībā ar nodarbinātību Latvijas Republikā, tad šim nodarbinātības un reālu darba pienākumu veikšanas faktam tieši Latvijas Republikā ir jābūt acīm redzamam un viegli pierādāmam. Pieteicējas gadījumā tas tā nav. Pārvaldes iegūtais pierādījumu kopums kopsakarā ar pieteicējas un trešās personas paskaidrojumiem nerada pārliecību par pieteicējas reālu nodarbinātības faktu Latvijas Republikā iepriekšējās termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanas laikā. Iepriekšējā termiņuzturēšanās atļauja pieteicējai ir izsniegta 2024.gada 2.janvārī ar uzturēšanās tiesībām Latvijā līdz 2025.gada 5.janvārim. Pieteicēja 2024.gada 10.decembrī ir sniegusi informāciju, ka 2024.gada 24.augustā ir devusies no Latvijas uz Krieviju. Par pieteicējas ieceļošanu Latvijā pēc šī datuma ziņu nav (*lietas 1.sējuma 141.lapas otra puse un 142.lapa*). Pieteicējai nav pamata izsniegt atkārtotu termiņuzturēšanās atļauju saistībā ar nodarbinātību Latvijas Republikā, jo nav pierādīts pieteicējas darba pienākumu izpildes fakts Latvijas Republikā pēdējo trīs mēnešu laikā pirms atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanas.

[5] Par Administratīvās rajona tiesas spriedumu pieteicēja iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot pieteikumu apmierināt.

[5.1] Pirms nelabvēlīga administratīvā akta izdošanas netika noskaidrots pieteicējas viedoklis par konkrētajiem faktiem, uz kuriem balstās atteikums.

[5.2] Pārvalde kļūdaini piemēroja Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 2.punktu. Lietā nav pierādīts ne pieteicējas apzināts nodoms maldināt, ne būtiska faktiskā nepatiesība. Pieteicējas iesniegumā bija norādītas patiesas ziņas par to, ka pieteicēja apmeklēja adresi /Adrese B/, un šīs ziņas nebija būtiskas termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanai, jo galvenā darba vieta bija un ir /Adrese A/.

Tiesa nepierādīja, ka pieteicējas patiesais mērķis ir cits, nevis nodarbinātība. Imigrācijas likuma 23.[1]panta otrās daļas 12.punkta kritēriji izskatāmajā gadījumā ir izpildīti. Attālinātais darbs kombinācijā ar klātienes darbu nav pamats Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 32.punkta piemērošanai.

[5.3] Pārvalde nepamatoti piemēroja Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 21.punktu, balstoties uz hipotētiskiem pieņēmumiem, nevis konkrētiem faktiem. Lietā nav konstatēts neviens objektīvs apstāklis, kas liecinātu par nelegālās imigrācijas risku pieteicējas gadījumā.

[5.4] Tiesa pierādījumus lietā vērtējusi formāli un tikai par sliktu pieteicējai. Tāpat tiesa pārkāpusi tiesiskās paļāvības principu.

[6] Trešā persona apelācijas sūdzībā lūdz pieteicējas pieteikumu apmierināt, norādot šādu pamatojumu.

[6.1] Pārvalde atteikuma argumentāciju balstīja uz savu uzņēmējdarbības organizēšanās vīziju, izdarot pieņēmumu, ka pieteicēja var pienācīgi pildīt pienākumus, atrodoties ārpus Latvijas, kas ir iestādes kompetences pārkāpums, jo uzņēmumam pašam jāorganizē darbs, nosakot, kādiem uzdevumiem darbiniekam jāatrodas klātienē un kuri uzdevumi izpildāmi attālināti.

[6.2] Pārvalde un tiesa pārkāpusi uzņēmējdarbības brīvību un personas tiesības būt nodarbinātām, kas ir nostiprinātas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk – Harta) 15. un 16.pantos un Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 106.pantā, kā arī efektīvās tiesas aizsardzības principu, kas ir nostiprināts Hartas 47.pantā un ko garantē arī Satversmes 92.pants.

[6.3] Pārvalde un tiesa neievēroja samērīguma principu, kurš noteic pienākumu izvērtēt, vai mērķi, kādu pārvalde ir vēlējusies sasniegt, var panākt ar mazāk ierobežojošiem līdzekļiem (papildu paskaidrojumu pieprasīšana, dokumentu precizēšana, darba devēja uzklausīšana, faktu pārbaude).

[6.4] Pārvaldes un tiesas secinājumi faktiski balstās pieņēmumā, ka, lai persona tiktu atzīta par nodarbinātu Latvijā Imigrācijas likuma 23.[1]panta otrās daļas 12.punkta izpratnē, tai jāuzturas Latvijā noteiktu minimālo dienu skaitu vai jāveic darbs pārsvarā klātienē, taču šāds kritērijs Imigrācijas likumā nav paredzēts. Savukārt Imigrācijas likuma 34.panta otrās daļas 32.punkta izmantošana šajā lietā pēc būtības kalpo kā instruments, lai aizvietotu likumā nenoteiktu kritēriju ar iestādes priekšstatiem par iestādes ieskatā pareizu darba modeli. Šāda

tiesību normu piemērošana ir kļūdaina: iestāde un tiesa nedrīkst paplašināt likuma saturu ar papildus, tiesību normā neparedzētiem nosacījumiem. Ja iestāde apšauba faktiskos apstākļus, tad tai secinājumus ir jābalsta uz pierādījumiem, nevis uz abstraktu pieņēmumu, ka attālināts darbs vai elastīga darba organizācija automātiski nozīmē, ka ārzemnieka patiesais uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķis neatbilst iesniegtajos dokumentos norādītajam.

[6.5] Spriedumā nav izvērtēti trešās personas argumenti par pieteicējas faktisko nodarbinātību un darba pienākumu nepieciešamību uzņēmuma darbībai; nodokļu maksājumiem kā objektīvu nodarbinātības realitātes indikatoru; atteikuma ietekmi uz uzņēmuma saimniecisko darbību un reputāciju; tiesiskās paļāvības aspektiem. Šāda argumentu neizvērtēšana padara spriedumu par neatbilstošu motivācijas prasībām.

[6.6] Tiesa neizvirzīja trešajai personai konkrētu prasījumu iesniegt noteiktus pierādījumus, nenoteica termiņu to iesniegšanai, nepaskaidroja, kādi apstākļi ar šiem dokumentiem ir pierādāmi un kāpēc tie ir izšķiroši. Tiesa pati nav aktīvi nodrošinājusi pierādījumu iegūšanu un nav devusi lietas dalībniekiem skaidras norādes par pierādīšanas priekšmetu.

[7] Pārvalde paskaidrojumā apelācijas sūdzības uzskata par nepamatotām un lūdz tās noraidīt. Pirmās instances spriedums ir tiesisks un pamatots, un pieņemts objektīvi izvērtējot šīs lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pareizi piemērojot materiālās un procesuālās tiesību normas.

Motīvu daļa

[8] Imigrācijas likuma 23.^{1}panta otrās daļas 12.punkts noteic, ka Krievijas Federācijas pilsonim ir tiesības pieprasīt termiņuzturēšanās atļauju uz laiku, kas nepārsniedz vienu gadu, ja viņam bija piešķirtas tiesības uz nodarbinātību Latvijas Republikā, viņš vismaz pēdējos trīs mēnešus pirms atkārtotas termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanas bija nodarbināts Latvijas Republikā, par viņu šajā periodā veikti iedzīvotāju ienākuma nodokļa maksājumi un viņš, pieprasot atkārtotu termiņuzturēšanās atļauju, turpina īstenot piešķirtās tiesības uz nodarbinātību.

No minētās tiesību normas secināms, ka termiņuzturēšanās atļauja pieteicējai var tikt piešķirta uz laiku, kas nepārsniedz vienu gadu. Sākotnēji pieteicējai tika piešķirta termiņuzturēšanās atļauja Latvijas Republikā līdz 2025.gada 5.janvārim, nākamā termiņuzturēšanas atļauja varēja tikt piešķirta vēl uz vienu gadu.

[9] Atteikums pamatots ar Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 2. un 32.punktu. Minētās tiesību normas noteic, ka uzturēšanās atļaujas izsniegšanu vai reģistrēšanu atsaka, ja ārzemnieks vai viņa uzaicinātājs sniedzis nepatiesas ziņas vai iesniegtie dokumenti ir iegūti prettiesiskā ceļā, tie ir viltoti vai ar tiem veiktas manipulācijas (2.punkts), un ir pamats uzskatīt, ka ārzemnieka patiesais uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķis neatbilst iesniegtajos dokumentos norādītajam (32.punkts).

Pārvalde konstatēja, ka pieteicējas darba līgumā Nr./Numurs/, kas noslēgts uz nenoteiktu laiku bez pārbaudes laika biroja administratora – uzņēmuma mājas lapas administratora amatā, tika norādīts, ka pieteicējas darba vieta ir /Nosaukums A/ telpās, taču atkarībā no nepieciešamības pieteicēja var tikt nodarbināta dažādās vietās un veikt darba pienākumus attālināti. Savukārt pieteicējas 2024.gada 31.oktobra iesniegumā pārvaldei apliecināts, ka viņas darba pienākumu izpildes vieta ir /Nosaukums A/ birojs, kas atrodas /Adrese B/, un minētā ir /Nosaukums A/ juridiskā adrese. No minētā pārvalde secināja, ka pieteicēja ir sniegusi nepatiesas ziņas, ņemot vērā telefoniski saņemto informāciju, ka /Nosaukums A/ biroja telpas /Adrese B/, no 2022.gada 30.septembra vairs nenomāja.

Pārbaudot, vai pārvalde ir pamatoti atteikusi pieteicējai termiņuzturēšanās atļaujas izsniegšanu saskaņā ar Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 2.punktu, apgabaltiesa konstatē, ka izskatāmajā gadījumā nepatiesās ziņas ir sniegtas kompetentajai valsts institūcijai, kas nav mazsvarīgs apstāklis, un tas pamatoti tika vērtēts kā tiesību normas pārkāpums, nevis kā ētisku normu pārkāpums.

Atbilstoši komercreģistrā esošajām ziņām /Nosaukums A/ juridiskā adrese līdz 2025.gada 10.aprīlim bija norādīta /Adrese B/. Ievērojot pārvaldes telefoniski no šī nekustamā īpašuma īpašnieka – /Nosaukums D/ – saņemto informāciju, ka /Nosaukums A/ šajā adresē nomāja telpas laika periodā no 2019.gada 22.maija līdz 2022.gada 30.septembrim un nomas līgums tika izbeigts pēc /Nosaukums A/ iniciatīvas, tad konstatējams, ka pieteicējas iesniegumā nepatiesas ziņas tika sniegtas. Ne pieteicējai, ne arī /Nosaukums A/ nebija tiesību atrasties un strādāt telpās /Adrese B/, termiņuzturēšanas atļaujas pieprasīšanas laikā. Tāpat ne pieteicēja, ne arī /Nosaukums A/ šo faktu neatspēkoja un pierādījumus par pretējo neiesniedza, un neilga laikā pēc atteikuma saņemšanas mainīja ierakstu par /Nosaukums A/ juridisko adresi.

Apgabaltiesa, izvērtējot pārvaldes konstatētās ziņas par faktiem, nekonstatē, ka šādas pieteicējas rīcības (nepatieso ziņu sniegšana) mērķis būtu bijis apzināti maldināt pārvaldi par pieteicējas nodarbinātības apstākli. Kaut gan pieteicēja argumentē, ka viņai bija pienākums apmeklēt adresi /Adrese B/, lai saņemtu uzņēmumam sūtīto korespondenci un tiktos ar grāmatvedi, tas nenozīmē, ka retais minētās adreses apmeklējums būtu pielīdzināms darba pienākumu veikšanai šajā adresē.

[10] Pārbaudot, vai pārvalde ir pamatoti atteikusi pieteicējai uzturēšanās atļaujas izsniegšanu saskaņā ar Imigrācijas likuma 34.panta pirmās daļas 32.punktu (patiesais uzturēšanās atļaujas pieprasīšanas mērķis neatbilst iesniegtajos dokumentos norādītajam), apgabaltiesa norāda turpmāko. Pārvalde konstatēja, ka pieteicēja termiņuzturēšanās atļaujas pieprasīšanas laikā turpināja mācības /Mācību iestāde/ klātienē, Latvijā visbiežāk ir ieceļojusi mācību brīvlaikā (vasarā), pieteicēja no 2024.gada 5.janvāra, kad tika izsniegta termiņuzturēšanās atļauja /Numurs/saistībā ar nodarbinātību /Nosaukums A/, līdz atteikuma sagatavošanas datumam Latvijas Republikā ir uzturējusies 69 dienas, t.i., pēc ieceļošanas Latvijā 2024.gada 24.martā neveica darba pienākumus /Nosaukums A/, bet 2024.gada 27.martā izceļoja uz Itāliju, kā arī pēc ieceļošanas Latvijā 2024.gada 28.jūnijā, 2024.gada 2.jūlijā devās uz Spāniju, nevis veica darba pienākumus klātienē /Nosaukums A/ telpās.

Minēto apstākļu dēļ pārvalde kritiski vērtēja /Nosaukums A/ valdes locekļa (pieteicējas tēva) 2025.gada 11.marta iesniegumā norādīto, ka pieteicējas darbs tieši Rīgā esot bijis nepieciešams tādēļ, ka viņa strādājot ar uzņēmuma datu bāzēm, proti,*fintech*uzņēmumiem, kuros piekļuve esot iespējama tikai no Latvijas vai tieši no /Nosaukums A/ biroja, un drošības pasākumu dēļ attālināti to neesot iespējams izdarīt. Pārvalde konstatēja, ka pieteicēja studiju /Mācību iestāde/ dēļ laika posmā no 2024.gada 5.janvāra līdz 2025.gada 3.martam ir ilgstoši atradusies Krievijas Federācijā, 2024.gadā spējot pildīt darba pienākumus, jo algu saskaņā ar Valsts ieņēmumu dienesta datiem ir saņēmusi no 2024.gada janvāra līdz 2025.gada februārim. Ņemot vērā konstatēto, pārvalde secināja, ka pieteicējai uzturēšanās atļauja ir bijusi nepieciešama citiem mērķiem, nevis nodarbinātībai klātienē Latvijas Republikā.

Apgabaltiesa konstatē, ka lietas dalībnieki šos pārvaldes konstatētos faktiskos apstākļus pēc būtības neapstrīd, tie ir objektīvi un noskaidroti no attiecīgajām datu bāzēm un pašu lietas dalībnieku paskaidrojumiem.

Pirmās instances tiesa pamatoti atzina, ka termiņuzturēšanās atļaujas saņemšanai nepietiek ar to, ka ir noformēti dokumenti un par personu tiek veikta nodokļu samaksa. Lai saņemtu termiņuzturēšanās atļauju saistībā ar nodarbinātību, nodarbinātības faktam ir jābūt patiesam, un valsts varas institūcijām nav jārodas šaubām par to, ka persona patiešām strādā Latvijas Republikā un pilda darba pienākumus tās teritorijā. Turklāt darba pienākumu izpildei ir jābūt saistītai ar personas nepieciešamību fiziski atrasties Latvijas Republikā, jo tieši šāda ir termiņuzturēšanās atļaujas saistībā ar nodarbinātību izsniegšanas jēga. Apgabaltiesa šādam pirmās instances tiesas secinājumam pievienojas saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu un atkārtoti argumentus tā pamatojumam nenorāda.

Minētā sakarā nav pamatots /Nosaukums A/apelācijas sūdzībā norādītais, ka Imigrācijas likumā nav paredzēts, ka, lai persona tiktu atzīta par nodarbinātu Latvijā Imigrācijas likuma 23.^{1}panta otrās daļas 12.punkta izpratnē, tai jāuzturas Latvijā noteiktu minimālo dienu skaitu vai jāveic darbs pārsvarā klātienē, jo minētā tiesību norma noteic kritērijus termiņuzturēšanās atļaujas uz laiku, kas nepārsniedz vienu gadu, saņemšanai, lai persona būtu tiesīga fiziski atrasties Latvijas Republikā. Minētā tiesību norma nesatur nodarbinātības vērtēšanas kritērijus. Ievērojot minēto, pārvaldes secinājums, ka uzturēšanās atļauja pieteicējai ir nepieciešama citiem mērķiem, nevis nodarbinātībai klātienē Latvijas Republikā, ir tiesisks un pamatots. Pieteicēja, no 2024.gada 24.augusta neieceļojot Latvijā, darba algu no /Nosaukums A/ regulāri saņem, kas liecina par to, ka viņa spējīga pildīt darba pienākumus attālināti un termiņuzturēšanas Latvijas Republikā sakarā ar nodarbinātību /Nosaukums A/ atļaujas pieprasīšanai bijis cits, pārvaldei un tiesai neatklāts mērķis. Ievērojot minēto, atzīstams, ka izskatāmajā gadījumā nav tiesiska pamata piešķirt pieteicējai termiņuzturēšanās atļauju saistībā ar nodarbinātību /Nosaukums A/, jo pieteicējas iesniegumā pārvaldei deklarētais atļaujas pieprasīšanas mērķis bijis neatbilstošs lietā noskaidrotajam apstāklim par pieteicējas uzturēšanos ārpus Latvijas Republikas teritorijas.

Apgabaltiesas vērtējumā atteikums izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, atbilst materiālo tiesību normām, un tā pamatojums attaisno pieteicējai noraidītās tiesības uz termiņuzturēšanas atļaujas piešķiršanu vēl uz vienu gadu no 2025.gada 6.janvāra.

[11] Lietā konstatējams, ka izskatāmajā gadījumā pieteicēja 2024.gadā mācību /Mācību iestāde/ klātienē dēļ nevarēja uzturēties Latvijas Republikā pastāvīgi un strādāt /Nosaukums A/ telpās, līdz ar to /Nosaukums A/ apelācijas sūdzībā izteikti argumenti par to, ka termiņuzturēšanas atļaujas nepiešķiršana pieteicējai uzskatāma par pārvaldes un tiesas pārkāpumu nodarbinātības jomā, nav pamatots. Kā liecina dati par pieteicējas uzturēšanos Latvijas Republikā laikā, kad pieteicējai bija piešķirta termiņuzturēšanas atļauja, pieteicēja nav pildījusi darba pienākumus uzņēmuma telpās klātienē, izdarot savu izvēli par labu mācībām klātienē Sanktpēterburgā vai atpūtai Spānijā, Itālijā un Turcijā. Ievērojot, ka pieteicējas mācības minētājā mācību iestādē turpinās, pieteicējas darbs /Nosaukums A/ telpās joprojām nav prioritāte.

[12] /Nosaukums A/ apelācijas sūdzībā uzsver, ka spriedumā nav izvērtēti trešās personas argumenti par pieteicējas faktisko nodarbinātību un viņas darba pienākumu nepieciešamību uzņēmuma darbībai.

Apgabaltiesa šādam komersanta pārmetumam nepiekrīt, jo administratīvās tiesas kompetencē ir pakļaut neatkarīgas, objektīvas un kompetentas tiesu varas kontrolei izpildvaras darbības, kuras attiecas uz konkrētām publiski tiesiskajām attiecībām starp valsti un privātpersonu (Administratīvā procesa likuma 2.panta 2.punkts). Līdz ar to ne pārvaldes, ne arī administratīvās tiesas kontrolei nav pakļautas darbinieka un darba devēja

attiecības, tostarp darba pienākumu izpildes apstākļi un to kontroles veidi. Ne pārvaldei, ne arī tiesai nav zināms, vai pieteicēja patiešām pildīja darba pienākumus savu vecāku uzņēmumā.

Nodokļu maksājumu veikšana nav uzskatāma par objektīvu nodarbinātības realitātes indikatoru, kā to argumentē /Nosaukums A/ amatpersona apelācijas sūdzībā, jo nodokļu maksājumu veikšana neizslēdz fiktīvas nodarbinātības faktu. Izskatāmajā lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka atteikums izsniegt pieteicējai termiņuzturēšanas atļauju būtu negatīvi ietekmējis /Nosaukums A/ saimniecisko darbību vai reputāciju, līdz ar to šie apstākļi objektīvi nav pārbaudāmi un arī vērtējami.

Saistībā ar /Nosaukums A/ apelācijas sūdzībā norādīto par tiesiskās paļāvības aspektiem, norādāms, ka administratīvo tiesību doktrīnā ir apstiprināts, ka tiesiskā paļāvība ir konstatējama, ja personai ir bijis uz ko paļauties, proti, iestādes skaidrs un beznosacījuma apsolījums, ja privātpersona uz šo apsolījumu ir paļāvusies un ja privātpersonas paļāvība ir aizsardzības vērta (Briede J. *10.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa.* Briede J. *(Zin. red.) Rīga:* Tiesu namu aģentūra*, 2013, 167.–169.lpp.*).

Apgabaltiesas vērtējumā izskatāmajā gadījumā uz apstākļiem, ka pieteicējai vai arī tās darba devējam bija dots pārvaldes apsolījums, ka pieteicējai tiks izsniegta termiņuzturēšanas atļauja arī uz nākamo periodu, nav norādīts, un no lietas apstākļiem tas neizriet.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, 329.panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda

noraidīt /Persona A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru /Persona A/ tiktu piešķirta termiņuzturēšanās atļauja Latvijas Republikā saskaņā ar Imigrācijas likuma 23.^{1}panta otrās daļas 12.punktu, izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesneses: I.Kaļiņina S.Liniņa R.Paegle